

Luxembourg, 10. mai 2016

PRESSEMELDING 04/2016

Forente saker E-15/15 og E-16/15 *Franz-Josef Hagedorn mot Vienna-Life Lebensversicherung AG Vienna Life Insurance Group og Rainer Armbruster mot Swiss Life (Liechtenstein) AG*

FORSIKRINGSFORETAKS OPPLYSNINGSPLIKT OVERFOR ANNENHÅNDS FORSIKRINGSTAKERE

EFTA-domstolen ga i dag en rådgivende uttalelse som svar på spørsmål forelagt fra Liechtensteins Høyesterett (*Fürstlicher Oberster Gerichtshof*), om tolkingen av Europaparlaments- og rådsdirektiv 2002/83/EF av 5. november 2002 om livsforsikring («direktivet»).

Franz-Josef Hagedorn og Rainer Armbruster («ankepartene») ervervet annenhåndslivsforsikringspoliser knyttet til et investeringsfond, fra et foretak og individer som i utgangspunktet hadde inngått kontrakter med henholdsvis Vienna-Life Lebensversicherung AG og Swiss Life (Liechtenstein) AG («ankemotpartene»), som begge er registrert i Liechtenstein og har tillatelse til å selge livsforsikring. Ankepartene led betydelige tap som følge av investeringene. Sakene for Liechtensteins Høyesterett gjelder hvorvidt ankemotpartene er erstatningsansvarlige for tapene som følge av deres manglende oppfyllelse av opplysningsplikten etter direktivets artikkel 36, og den videre beskrivelse i dets vedlegg III.

Det følger av direktivet artikkel 36(1) at forsikringstakeren før inngåelsen av forsikringsavtalen, minst skal gis de opplysninger som er angitt i vedlegg III(A) om forsikringsforetaket og forpliktelsen. Artikkel 36(2) bestemmer at forsikringstakeren blant annet skal underrettes om enhver endring av vilkårene i hele avtalens løpetid.

EFTA-domstolen kom til at direktivet artikkel 36(1) ikke omfatter rettslige transaksjoner hvor en eksisterende livsforsikringspolise blir overført fra en person til en annen, når avtalens forsikrede risiko, det vil si den forsikrede person, forblir den samme. Videre ble overføring av en livsforsikringspolise ikke ansett som en endring i avtalen etter artikkel 36(2), med mindre vilkårene i forsikringsavtalen også blir forandret, og dermed endrer balansen i avtalepartenes rettigheter og forpliktelser. Det er opp til den anmodende domstol å vurdere de faktiske forhold og avgjøre om de relevante overføringer førte til endringer i forsikringsvilkårene i livsforsikringspolisene som ble ervervet av ankepartene.

Med hensyn til den anmodende domstols øvrige spørsmål om opplysningspliktens spesifikke innhold etter direktivet, kom EFTA-domstolen for det første til at dersom det har funnet sted en endring i vilkårene, må den anmodende domstol vurdere om informasjonen i vedlegg III(B)(b)(2) ble fremstilt overfor annenhåndserverne på en klar, entydig og fullstendig måte og på et offisielt språk i EØS-staten hvor forpliktelsen foreligger. For det andre, er det ikke av betydning for forsikringsforetakets opplysningsplikt om den tidligere forsikringstaker er et foretak og den nye forsikringstaker er en forbruker, med mindre denne forskjell har ført til en endring i forsikringsavtalens vilkår. Det er heller ikke av betydning om den opprinnelige avtalepart ga informasjon om seg selv slik at hans egen risiko eller investeringsprofil kunne bli vurdert.

Hva gjelder den anmodende domstols spørsmål om direktivet vedlegg III har blitt korrekt gjennomført i liechtensteinsk lov, fant EFTA-domstolen at direktivet må gjennomføres i EØS-statenes nasjonale rettsorden med ubestridt bindende kraft og med den spesifisering, klarhet og presisjon som er nødvendig for å tilfredsstille kravet om rettssikkerhet. Videre er nasjonale domstoler bundet til å tolke nasjonal rett i overensstemmelse med EØS-rett. I følge avtalen mellom EFTA-statene om opprettelse av et overvåkingsorgan og en domstol («ODA») artikkel 34 hører det til EFTA-domstolen å gi rådgivende uttalelser om tolkingen av EØS-avtalen på forespørsel fra en nasjonal domstol. Etter at

EFTA-domstolen har gitt sin rådgivende uttalelse, er det opp til den anmodende domstol å tolke nasjonal rett i lys av EFTA-domstolens funn. I saker der en EØS-konform fortolking av nasjonal rett ikke er tilstrekkelig til å oppnå resultatet som søkes oppnådd ved den relevante EØS-regel, kan saken bli brakt for EFTA-domstolen i tråd med ordningen beskrevet i ODA artikkel 31.

Avgjørelsen er tilgjengelig i fulltekst på internett, se www.eftacourt.int.

Pressemeldingen er et uoffisielt dokument, og er ikke bindende for EFTA-domstolen.